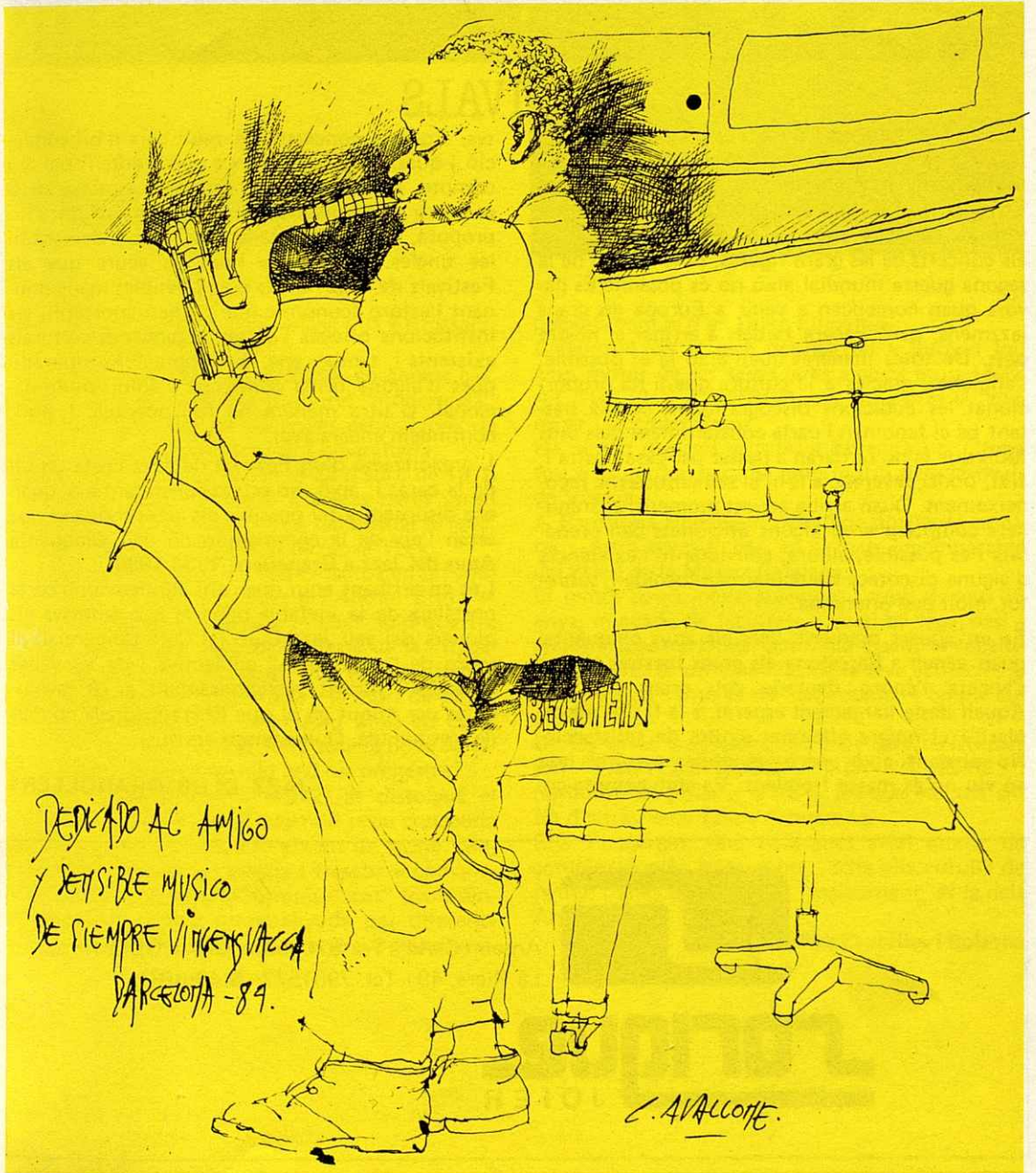

Núm. 4
Març 1984

Edita: Jazz Club Granollers
Periodicitat mensual

JAZZ CLUB GRANOLLERS

DEDICADO AL AMIGO
Y DETECTABLE MUSICO
DE SIEMPRE VIGENS VACCA
BARCELONA - 89.

C. AVALLONE.

FESTIVALS

Des de sempre —aquí i a tot arreu— l'aficionat al jazz ha alimentat el seu coneixement d'aquesta música principalment amb les audicions de discos. En canvi, ha estat escassa la possibilitat d'escoltar música en viu, sobretot en el que es refereix als concerts de les grans figures. Fins al final de la segona guerra mundial això no és possible. És llavors quan comencen a venir a Europa els grans jazzmens, però encara tarden a arribar al nostre país. De totes maneres quan això ja és possible, l'aficionat, gràcies a la cultura que li ha proporcionat les audicions discogràfiques, coneix bastant bé el fenomen i parla constantment dels seus ídols que ja no tardaran a passar per casa nostra i, així, poder reverència'ls-hi el seu entusiàstic reconeixement. Quan arriba aquest moment, a Granollers comptem amb alguns aficionats ben preparats i és possible, alhora, constatar-hi l'existència d'alguna discoteca particular ben fornida i, sobretot, molt ben orientada.

Es en aquest moment, vers els anys cinquanta, quan vénen a Barcelona els grans mestres i quan s'enceta l'època daurada dels grans festivals. Aquell desig llargament esperat, a la fi s'ha acomplert i el nostre aficionat exulta de satisfacció. No obstant això, però, el poder escoltar jazz en viu no és massa freqüent. Va amb compta-go-

tes. Aquests concerts són molt cars d'organització i quasi ningú s'atreveix a emprendre'ls pel seu compte. És una aventura econòmica massa arriscada per a la iniciativa privada. Hi hagué qui s'ho proposà, però malauradament acabà deixant-hi les uncles. Desseguida hom va veure que els Festivals de Jazz només eren possibles mancomunant l'esforç econòmic que podien aportar-hi les institucions oficials i altres organismes culturals existents i, també, amb col·laboracions esporàdiques d'alguna firma comercial d'àmbit multi-nacional. D'altra manera no fou possible. I, així, continuem encara avui.

L'organització d'un Festival de Jazz costa un ull de la cara. I, això, ho estem constatant ara, quan ens disposem a fer possible els actes musicals que seràn l'eix de la commemoració dels **Cinquanta Anys del Jazz a Granollers, 1934-1984**.

I és en arribant aquí quan ens adonem amb certa nostàlgia de la inefable bona fe que animava els pioners del vell Jazz Club (al Cafè Comercial) al redós de la "gramola" col·lectiva i de les velles "plaques" rodant vertiginosament a 78 revolucions per minut en el que l'èxtasi durava no més de tres minuts. Quins temps aquells!...

JAZZ CLUB GRANOLLERS

SORIQUE
JOIER

Anselm Clavé - Tel. 8700507 - GRANOLLERS
La Riera, 49 - Tel. 7901577 - MATARO

Ella Fitzgerald

Avui, el torn per a la meravellosa Ella Fitzgerald, "LADY BE GOOD".

Penso que la tarja de presentació, en aquest cas, sobra. Crec que, ni el més furibund "modernista" ni el més jove dels de les noves generacions de "fans", ignoren qui és la nostra biografiada.

Diguem però, que va néixer el 25 d'abril de 1918 a Newport News, Virginia. Els seus pares varen morir quan ell era molt petita, i al quedar òrfena, fou ingressada a un orfelinat de Nova York.

A l'edat de 16 anys —el 1934— actuà en un concurs de vocalistes amateurs a l'Apolo. Entre el públic, hi havia el baterista i "chef" d'orquestra CHICK WEBB qui, intuïnt la classe de la Fitzgerald, l'incorporà al seu grup. Ella va restar fidel a aquesta formació fins al 1939 a la mort de Chick Webb i continuant el camí junt amb els companys de formació fins el 1942 sota la nova denominació de "Ella Fitzgerald and his orchestra".

A partir d'aquesta data (1942) es dissolgué el conjunt i, ja llavors, la Fitzgerald prou coneguda arreu, amb estil propi, sobreixent de swing, cantant amb entusiasme, alegria i frescor encomanadissos i popularitzant la fórmula "scat" (cant sense paraules), actuà acompanyada per diferents conjunts, des de trios a quartets fins a grans agru-

pacions com la d'en Duke Ellington.

L'explosió de la seva popularitat a Europa fou amb motiu de les seves gires amb el grup JAZZ AT THE PHILARMONIC, que organitzà el "manager" Norman Granz.

Ha vingut diverses vegades a Espanya i la última fou a la tardor passada amb motiu dels festivals de Vitoria.

A Barcelona tinguérem ocasió de poguer-la escoltar —entre altres llocs— en el marc incomparable del Palau de la Música Catalana.

El temps passa inexorablement i avui, als seus 65 anys, minvada de facultats, i quasi bé cega, pesi a aquestes contrarietats, continua éssent la vocalista que amb el sol enunciat de la seva actuació, ja fa esperonar l'interés de l'espectador i omple auditoris.

De les seves gravacions, les més característiques són "LADY BE GOOD", "FLYING HOME" i no dubto en posar a la llista, les que efectuà entre d'altres, amb Louis Armstrong.

Ella Fitzgerald, una noia més aviat alteta, de complexió més aviat plena, tota ella curulla de swing, i amb una veu que, segurament, és la dels Angels!!!.

Pere Crusellas i Solsona

Arreu del Món

ELS ULLS PLENS DE JAZZ

Ha arribat a la nostra redacció un exemplar del primer llibre d'il·lustracions fotogràfiques d'en Jean Pier Leloire sobre la música afro-americana.

Títol original: "Du Jazz Plain les Yeux"

140 pàgines, format 24 x 32 cm.

200 fotos (135 en color i 65 en negre)

Cobertes amb tela "jaquette"

Preu: 195 Francs Francesos

Edicions: EDICA, Boite Postale 137 - 06803

CAGNES - SUR - MER cédex - França

Magnífica obra del fotògraf francès que ha dedicat tota la seva vida professional a fotografiar la música, perquè estima la música. Tota la música. Però als 20 anys, vers el 1951, les seves preferències se'n van cap al Jazz ja que li agradava anar a escoltar els **jazzmen** que actuaven en els clubs, sempre acompanyat de la seva càmera fotogràfica, i això va fer que associés una cosa amb l'altra, que va continuar durant tota la seva carrera, disposant actualment d'una col·lecció de 31 anys d'arxiu que cobreixen gairebé totes les manifestacions de jazz que han tingut lloc a París i també a altres punts d'Europa.

Les copioses imatges d'en Jean Pier Leloire no han pas tingut d'esperar la sortida d'aquesta obra seva per ésser apreciada pels professionals de la premsa i dels discs (més de 1.500 caràtules porten la firma Leloire). Però faltava un llibre com aquest pels amants del Jazz que és el fruit d'una doble sensibilitat, musical i pictòrica.

Diguem que, per tot aficionat al Jazz, aquest llibre es cosa indispensable i podem gairebé assegurar que el bon aficionat, o tal vegada el professional de la fotografia que es valori, voldrà tenir un exemplar del mateix.

La casa editora ens ha atorgat un preu molt especial per als membres i simpatitzants del nostre Club, i tot aquell que l'interessi pot sol·licitar-lo enviant 2.600 pessetes a Jazz Club Granollers, carrer Ricomà, 72 - Granollers

joint

fes-te
soci del **JAZZ
CLUB**

Jean Pierre Leloire

du JAZZ plein les yeux

Préface d'Alain Gerber

EDICA

JAZZ A L'ALIANÇA DE LLIÇÀ D'AMUNT

El passat 28 de gener, sota l'organització d'Arts Musicals i Ajuntament de Lliçà d'Amunt, al local de l'Aliança, es va encetar el 1er Cicle Musical, amb el concert de JAZZ en el que actuaren el grup del STUDI MODERN MUSIC de Granollers, integrat per Peter Delphinic, saxos i clarinet, Pere Soto, guitarra, Ricardo Rochberger, bateria i Jordi Serraute, baix, que feren una pinzellada del JAZZ en general, des dels inicis fins als estils actuals.

Concert ben acollit per la concurrència que no escatimà aplaudiments, i sortí satisfeta.

Carlos Avallone a la nostra portada

Carlos Avallone és un argentí afincat de fa molt temps a Barcelona i que estima profundament el nostre país. És un artista polifacètic; dibuixa i pinta meravellosament i també practica el jazz tocant la trompeta.

Gran coneixedor de la història del jazz, Avallone ha escrit sobre el tema i ha donat conferències molt documentades i ha portat a terme sessions pedagògiques de cinema i video. Al mateix temps és posseïdor d'un arxIU documental interessantíssim que ha donat a conèixer en diverses publicacions especialitzades.

Avui, la nostra publicació s'honora en publicar a la portada aquest magnífic dibuix sobre Harry Carney, el llegendari saxo baríton de l'Orquestra Duke Ellington que Carlos Avallone ha tingut la gentilesa de dedicar al seu bon amic — i nostre! — el jazzman granollerí Vicens Vacca.

Podem avançar, també, que Carlos Avallone estarà present a les festes dels Cinquanta Anys del Jazz a Granollers 1934 - 1984 amb la celebració d'una exposició de la seva obra sobre el tema jazzístic. Aquesta exposició tindrà lloc a la Galeria d'Art AB que dirigeix el nostre bon amic i consoci senyor Antoni Botey.

En el pròxim número pensem donar més informació al respecte.

Harry Carney
Boston, Massachussets, 1910 - New York, 1974

Va tocar amb Ellington des del 1927 fins a la mort de Duke l'any 1974. Cinc mesos després del Mestre, mor Carney.

Sempre protagonista en qualsevol companyia, la veu potent del saxo baríton de Carney és present amb la seva cavernosa ressonància en una sèrie de gravacions de gran qualitat, on el líder era Johny Hodges. Ellingtonia'56 - Johny Hod-

ges and the Ellingtonian Men. Hodge Podge i Love in Swingtime.

També va intervenir en gravacions organitzades per Lionel Hampton's Best Records, Vols. 2 i 5. Com també va posar el seu talent en reunions "oficials" de solista de primer pla, com The Metronome All Stars, The Esquire All Stars i Benny Carter 1945.

Nota de Carlos Avallone

Nestor Ortiz Odérigo, avui

De la República Argentina hem rebut noves del nostre vell amic i col·laborador en l'etapa de la revista "Club de Ritmo" Nestor Ortiz Odérigo afincat a aquell país. Ens encoratja en aquesta nova etapa i ens promet d'enviar-nos alguna col·laboració per a les nostre pàgines. També ens tramet un exemplar de la seva obra "La presencia del negro en la música del Brasil" editada per l'organisme de cultura d'aquella nació.

Salut, amic Nestor!

HOTEL EUROPA

**ESTE AÑO
LA COMIDA DE
1ª COMUNION
EN EL
EUROPA**

**GRAN CALIDAD
BUEN PRECIO**

MENU "A"

ENTREMESES
CANELONES
LOMO ASADO
PASTEL HELADO

**POR EJEMPLO...
+ CAFE, VINO Y BEBIDAS «1250ptas.»**

RESTAURANTE

ANATOMIA DE LA MÚSICA DE JAZZ

Capítol I - Introducció

Amb aquesta sèrie d'articles, creiem, —si més no, intentem—, donar una pauta, una orientació i tal vegada una informació estructural i clara, diguem un medi a fi de poder seguir una trajectòria autèntica sobre el que es pot o hauria de definir-se com a música de Jazz.

El problema, i que no s'escau únicament en la música de jazz, és que els medis informatius quan es tracta de manifestacions artístiques, es reclouen en l'especialització, comptant sempre amb els iniciats. No hi ha setmanaris o revistes que s'ocupin de la música de jazz pels no iniciats, tothom creu que quan una persona s'interessa per una manifestació cultural o artística, va néixer ensenyat.

Totes les revistes de jazz que hom coneix, europees i americanes, són per a les persones que ja coneixen la música, la història, els músics, la discografia, etc. I és que el jazz es tan complex, que molts ni tan sols s'atreveixen a parlar-ne a fons, com aquell qui diu. Hi ha afeccionats que fa quaranta anys que escolten jazz i encara no en podrien donar una explicació lacònica, breu, clara i precisa.

És clar que no cal pas desesperar-se per això, doncs el ser humà arrossega una bona quantitat d'orgull i de pedanteria per naturalesa, i la gent, generalment, quan entra en un cercle artístic del que n'és neòfit, fa veure que n'és coneixedor per allò de "no fer el ridícul". I així, passant una petita pinzellada al que més interessa en aquell moment, deixant de banda, la història i el sentit profund del "perquè", el "què és" i el "perquè hi és" comença a edificar una casa pel teulat, estintolant-se únicament en una estructura metàl·lica sense fonaments que el dia que hom menys hi pensa es enduta pel vent.

A mi em deixa astorat quan trobo, (i això és molt sovint) gent que em diuen "a mi, el Picasso no m'agrada... aquelles cares tan estranyes...". Això vol dir que el Picasso que ells coneixen no és precisament en Picasso; per ells, el Picasso comença vers l'any 1960, i és una equivocació, perquè en Picasso ja pintava al segle passat. Per a molts el jazz comença amb en Charlie Mingus i en Gerry Mulligan; abans no existia res. I aquest problema s'agreuja més encara quan són els músics els que menyspreen la història, oblidant-se de que si ells poden tocar amb un visió diguem-ne "actual", ho poden fer perquè hi ha una base, hi ha un concepte, hi ha tot els que abans que ells han creat.

De totes maneres, quan hom busca la sinceritat de les coses, sempre serà destruït, o almenys s'intentarà fer-ho: molts dels que diuen que interpre-

ten jazz, i la realitat és que estan més lluny d'aquesta música que un dia sense pa, menyspreen la vertadera autenticitat, perquè no tenen prou capacitat creativa, ni prou mecanisme tècnic per arribar-hi.

Altrement encara, moltes etiquetes de discs que porten el nom de jazz, no tenen res a veure amb el que els músics interpreten i aquesta música. I, és que el jazz, com va dir un bon coneixedor ja fa molts anys "és la música de la confusió" i tenia raó, vull dir que tenia raó perquè és la música de la confusió pels que no han penetrat en ella.

A nosaltres ens interessa totes aquelles persones amb sensibilitat, que volen saber, que de tant en tant es pregunten el perquè de les coses. Aquelles persones que arriben a vibrar davant d'una creació artística i que es pregunten quina n'és la causa.

És còmode d'acceptar les coses establertes sense esbrinar el perquè hi són, però aquesta comoditat es paga amb l'insensibilitat, com també es còmode de no acceptar l'evolució creativa, i al final morir còmodament. La música de jazz està sempre aguantant-se com l'espasa de Damocles i, com a tal, pot caure en qualsevol moment.

Si del barroc a la simfonia, passaren cent anys, com del romanticisme a l'impressionisme en passaren cent més, l'art del nostre segle es belluga cada deu anys, amb una carrera vertiginosa quasi impossible d'atrapar. I no oblidem que el jazz és la música del nostre segle.

Fóra un disbarat començar a volguer comprendre i penetrar en la música —diem-ne— "clàssica" per les simfonies de Beethoven, com també ho fóra començar a interessar-se per la música de jazz començant per en Gerry Mulligan.

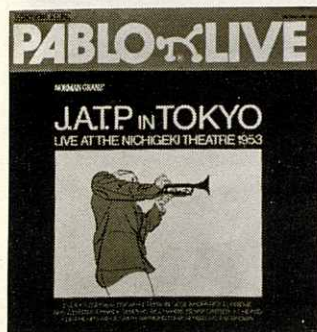
En una conferència que el cèlebre músic i promotor de jazz Milton Mezz Mezzrow va donar a Barcelona ja fa molts anys, digué: "el jazz és com un arbre; hi ha les arrels, —i tingueu en compte que aquestes arrels també fóren alimentades, sinó no haurien existit— hi ha el tronc, sòlid, majestuós que sosté la copa, hi ha les fulles i, finalment, hi ha el fruit que produeix l'arbre.

Hi ha individu que es passa tota la vida col·leccionant discos, que coneix tots els músics haguts i per haver, que se sap els noms de tots els músics, el dia que van néixer i el dia que van morir, que et miren amb sorna quan tu no arribes a descobrir quin és el solista que interpreta en un moment determinat, etc. I es pensen que amb això ja són uns erudits intocables però, en canvi, no saben distingir la qualitat de l'interpretació ni s'han posat mai la qüestió d'analitzar el valor real de la creació que escolten.

Repeteixo, de totes cal saber-ne el perquè.

Jordi Vall Escriu

Discografia

J.A.T.P. in TOKYO
Live at the Nichigeki theatre 1953
PABLO LIVE PE12023/ 5 3 - LPS

Les inicials "JATP" diuen molt dins del món del Jazz. "JAZZ AT THE PHILARMONIC" fou la paraula màgica utilitzada per Norman Granz, un dels homes que més han fet per a promocionar el Jazz. Norman Granz als anys 40 agrupà una llarga ga llista de noms consagrats dins del Jazz nord-americà a la fi de recórrer els Estats Units i demostrà que, amb aquests tipus de música, es podien fer cèntims, per ell i pels músics, i així començà el 2 de juliol de 1944 en el Philarmoric Auditorium de Los Angeles quan Norman Granz presentà en concert a Illionis Jacquet, Nat Cole, Joe Sullivan, Barney Bigard, Les Paul, Jay Jay

Johnson etc... Aquests concerts es succeïen contínuament per tot el territori americà fins l'any 1952 en que comença una gira per Europa. L'any següent inicia la gira més ambiciosa de totes —hi inclou el Japó— on el Jazz està despertant una gran afecció i el "JATP" esdevé la primera ocasió pel públic nipó de poguer veure i escoltar els grans mestres en directe. L'entusiasme fou tan gran que els músics desfilaron en cotxes descoberts per les principals avingudes de Tokyo, ELLA FITZGERALD, OSCAR PETERSON, GENE KRUPA, ROY ELDRIDGE, BEN WEBSTER, CHARLIE SHAVERS, BILL HARRIS, BENNY CARTER, J.C. HEARD, FLIP PHILLIPS, WILLIE SMITH, RAYMOND TUNIA, HERB ELLIS i RAY BROWN, ompliren durant una setmana el teatre Nichigeki i, per sort nostra, el concert del dia 18 de novembre quedà enregistrat amb aquests discos que ara comentem en els que s'hi pot apreciar la bona disposició dels músics i l'entusiasme d'un públic entregat als temes que componen aquesta gravació, gairebé tots ells clàssics com "Cotton Tail" amb solos de Ben Webster, "Stardust", "Indiana" "Coktails for two", "Lady be Good", "Body and Soul", etc... i una impressionant versió del "Perdido" com a fi de festa.

Per raons d'espai no detallo totes les peces, ni els solistes que les executen, però si que us el recomanò amb molt entusiasme, ja que la qualitat de tots els músics i els números interpretats és ben evident a tot el llarg dels tres discos. El preu, també es molt bo i és assequible, doncs es pot trobar a tot els comerços especialitzats.

Lluís Sitjes i Planas

**GRÁFIQUES
GARRELL 2**

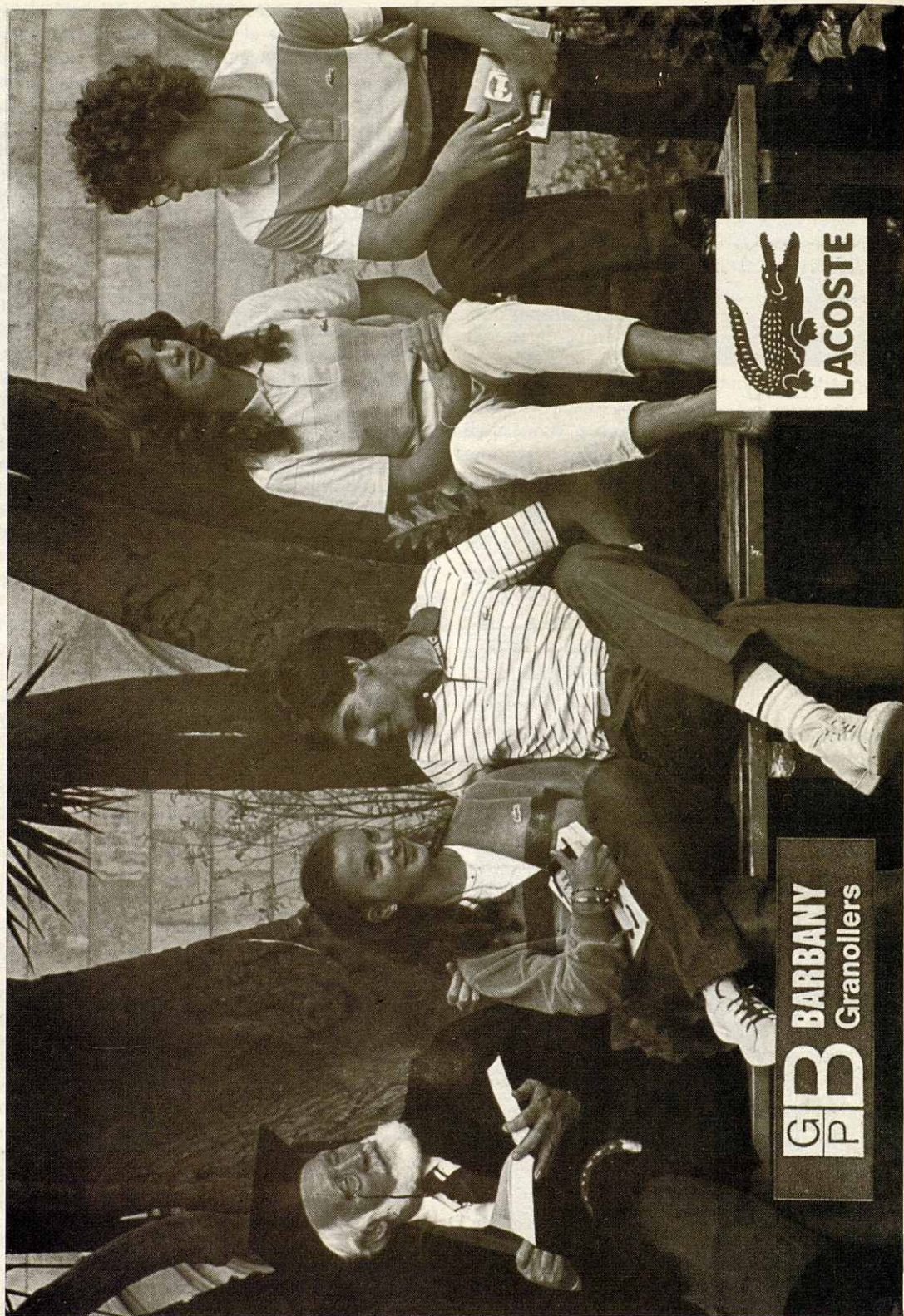
*més de 100 anys
que fem impressos*

Josep Umbert, 24 - Tel. 870 06 51

Indústria, 39 - Tel. 870 12 89 Granollers

Av. Sant Esteve - Tel. 870 65 33 Granollers

GB
BARBANY
Granollers

LACOSTE